

MARC TINENT

NICO NARANJO

ELS SET DE BARBA-ROJA

A LA RECERCA DEL PARE

ZEBRA

EL TRESOR DE LA MANSIÓ DEL GOVERNADOR

Aquell mapa era un desastre de debò. Era tan vell que queia a trossos, feia pudor de peus i tenia taques d'oli perquè en Tic hi havia deixat a sobre el seu entrepà de tonyina sense voler. I el més important: la X que marcava on era el tresor es trobava al bell mig de la mansió del governador.

L'Atla va plegar el mapa i se'l va ficar a la butxaca. Era un dels pocs tresors que el Gran Pirata Barba-roja no havia estat capaç de trobar, i l'Atla pensava triomfar on el seu pare havia fracassat.

Quan va veure una finestra oberta, s'hi va esmunyir. Va aterrar a un lavabo on es notava que hi havia hagut algú no feia gaire estona.

—Per això han deixat la finestra oberta —va dir—. M’ho hauria d’haver ensumat.

I, rient del seu propi acudit, va recórrer els passadissos de la mansió del governador, amb la pala carregada a l’espatlla, seguint les indicacions del mapa que s’havia après de memòria.

Primer havia de creuar el passadís llarg, després girar a la dreta i aleshores havia d’entrar a la segona habitació que trobés. Era una mena de menjador, amb una taula gran i un finestral des d’on es veia el jardí interior, ple de flors grogues i blaves. Per sort, encara faltava molta estona per l’hora de dinar, així que ningú no s’acostaria a aquella sala. Tot i que a l’Atla ja li rugia la panxa.

Va comprovar-se les butxaques, per si li quedava alguna galeta, tot i que sabia que se les havia cruspit el dia abans. Va tocar alguna cosa: un trosset de xocolata que devia haver saltat de les galetes! Quan el va treure es va donar que no, que era una pansa. Bé, val més això que res. Se la va ficar a la boca mentre reunia el valor per sortir al jardí.

Tan bon punt va obrir la porta, es va trobar de cara amb un vell amb una nàpia d’albergínia: el nou major-dom del governador.

—Eh! D'on has sortit, tu? —va cridar-li, sorprès de veure-la—. Aquí no hi pots entrar!

A l'Atla gairebé li va caure la pala de l'ensurt i va sortir corrents sense dir ni piu. El majordom va perseguir-la tan de pressa com li permetien les seves cames velles.

Exactament com havien planejat quan s'havien assabentat que el governador havia contractat un nou majordom que no els coneixia.

Quan va veure la seva germana bessona desaparèixer i distreure el majordom, en Tic va sortir al jardí des d'una altra porta. Duia exactament la mateixa roba que ella: pantalons bombatxos de color marró, camisa blanca, barret de pirata i una altra pala a l'espatlla.

En Tic es va plantar al bell mig del jardí, just al punt que indicava la còpia del mapa que havia calcat, i es va posar a cavar.

Mentre en Tic cavava a tota velocitat, l'Atla corria tant com podia per la casa. El majordom la volia fer fora, no podia quedar malament a la seva nova feina!, però no sabia que l'Atla estava molt acostumada a fer-la grossa i a fugir de tot.

Al cap d'una bona estona, quan ja estava cansada de carregar amb la pala, l'Atla es va escapolir i es va amagar. El majordom va passar de llarg i ella va sortir al jardí.

—Ja? —va dir en Tic, que amb prou feines havia començat a cavar el forat—. Si encara no he trobat el tresor.

—Bé, doncs potser seré jo qui el trobi. Et toca.

I l'Atla va clavar la pala a terra. De mala gana, en Tic va tornar cap al menjador. Quan ja era prou lluny del jardí, va donar uns cops a les rajoles amb la pala. El majordom va sentir el soroll des de l'altra punta de la casa.

—T'ensexamparé, bergant! —va cridar, enfadat.

A en Tic li va tocar esperar fins que va veure aparèixer el majordom, i llavors va ser el seu torn de córrer. L'Atla i en Tic eren uns bessons tan semblants que el majordom no es va ni adonar del canvi.

Es van estar així una mica més d'una hora, intercanviant-se els papers de tant en tant i cavant sense parar. Només havien d'aconseguir que el majordom no s'acostés al jardí.

Finalment, el vell es va donar per vençut. No podia més. Per alguna raó, aquell nano de la pala només voltava per la casa i no hi havia manera d'enganxar-lo. Així que va decidir seure uns minutets per recuperar l'alè. La seva tranquil·litat no va durar gaire: la porta de la mansió es va obrir de cop.

L'Atla va aprofitar aquella estona per anar fins al jardí i demanar un altre canvi a en Tic. Ell havia cavat tan fondo que va haver d'ajudar-lo a sortir del forat.

—Ei, em sembla que...

—No ho diguis —el va tallar ella.

—És que em temo que...

—Que no ho diguis. No pot ser.

—Atla, ens hem equivocat. Que aquí no hi ha cap tresor —va deixar anar en Tic.

—Apa, ja hi som. Ja ho has dit! Ja has cridat el mal temps!

—Aviam, seria cridar el mal temps si ho hagués dit abans de cavar. Però aquest forat fa dos metres de fondària i no hi ha tresor.

Es van quedar pensant un moment, i l'Atla va treure el mapa per comprovar-lo de nou.

—Mmm, hem travessat el bosc... —va repassar en Tic—. I hem seguit el riu, que ens quedava al sud. I després hem creuat el pont, i hem donat la volta per aquí per evitar el cementiri... I aquí hi ha la marca d'aquest monstre estrany, que clarament són els gossos que vigilaven la mansió. I hem entrat i, al lateral, al costat de l'arbre gros, hem cavat. És on hi ha la X. I la X sempre marca el tresor. Hauria de ser aquí.

—Doncs no entenc per què no hi és —va protestar l'Atla—. Hem seguit el mapa fil per randa.

—Bé, potser és perquè aquest mapa no és de la nostra illa —va dir una veu darrere seu.

—Exacte! Deu ser això —va dir en Tic, girant-se i veient que acabava d'arribar el governador, que els mirava amb una cella alçada—. Ups.

LA CARTA

—Què n'he de fer, de vosaltres dos? —es queixava el governador mentre s'assecava la suor del front amb un mocador, tot voltant per la sala.

L'Atla i en Tic estaven asseguts amb la mirada clavada a terra. No era la primera esbroncada que rebien del governador, i probablement tampoc no seria la darre-
ra; sabien que podia allargar-se una bona estona.

—Aquests dos són els embolicatroques més grans de l'illa —va dir el governador al seu majordom—. Quan els vegis, espera't alguna malifeta. Especialment si només en veus un, perquè això vol dir que l'altre n'està preparant una de més grossa.

—No sabia que n'hi havia dos, senyor —va admetre el vell majordom, avergonyit—. Creia que era el mateix nano tota l'estona.

—Sí, acostumen a fer servir aquest truc amb tota la gent que arriba nova a l'illa. A mi també em van enredar en una ocasió.

—Ha estat tot un malentès —va atrevir-se a dir en Tic.

—Un malentès? —El xiscle del governador va ser tan agut com el d'un tití. Va sacsejar el mapa a l'aire.— Què dimonis us ha fet pensar que el tresor seria a casa meva?

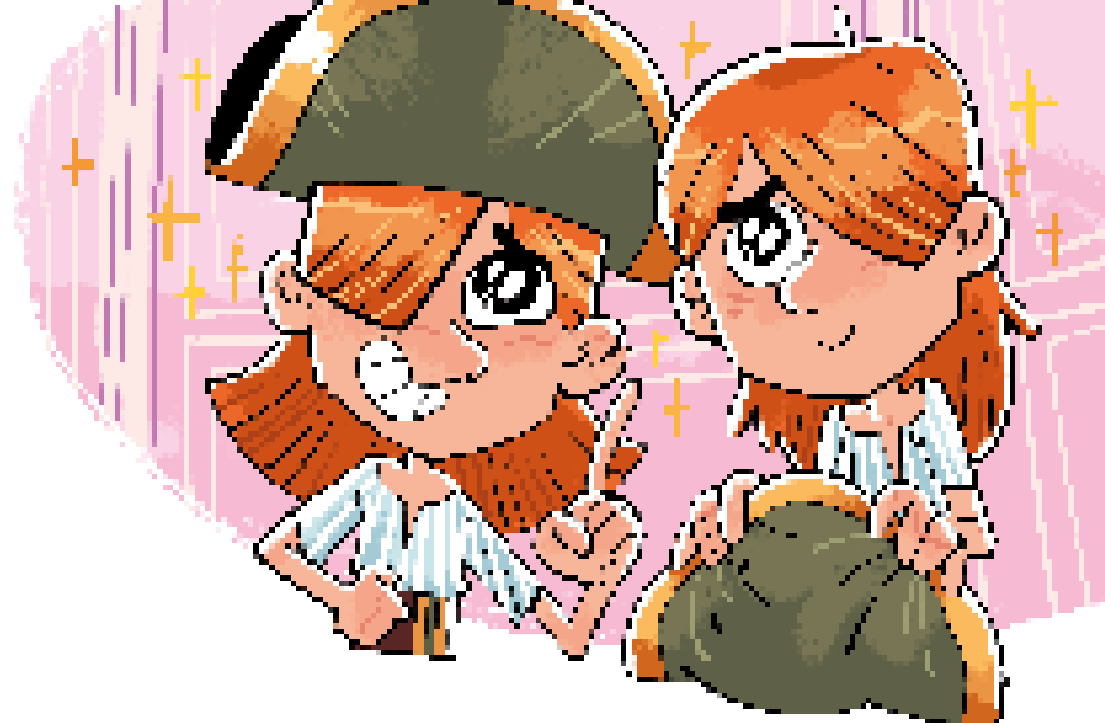
—Doncs perquè clarament és la seva mansió, senyor governador. La casa més grossa i amb un jardí a dins? —va dir l'Atla.

—A més, és l'únic tresor que el nostre pare no va trobar mai —va afegir en Tic—. Perquè no sabia com entrar a la seva mansió. I per això va escollir retirar-se a Illa Coco. No és que ja no volgués ser pirata, és que volia assegurar-se que ningú no li robava el tresor. El que mai no va aconseguir.

El governador va tornar a passar-se el mocador pel front i pel seu coll gras, i va aprofitar per mocar-se.

—Tot això estaria molt bé —va dir— si no fos perquè l'illa del vostre mapa no s'assembla gens a Illa Coco.

Va assenyalar un altre mapa que hi havia penjat a la paret, un dibuix perfecte de les costes de l'illa on

vivien, i va posar el mapa ronyós al seu costat. Al de la paret es podia veure una illa en forma de coco. La del mapa del tresor tenia una forma més semblant a la d'una poma.

—Home, vist així... —van admetre els bessons.

—Vist així! —El governador els va llançar el mapa.— Si estudiéssiu com toca, no us passaria això. Però no, vosaltres preferiu passar-vos el dia jugant a ser pirates i gastant bromes als veïns. La propera vegada demaneu-me un atlas, en lloc de destrossar-me les gardènies, sisplau!

—Ai, doncs ja que ho diu, si ens deixa un atlas...